

Kniha Daniel — číslo sto sedmdesát devět

Půlnoční volání a prorocká úloha Říma: odhalení posledních dnů v knize Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-09

Nyní stojíme na svaté půdě, co se týče knihy Daniel, neboť jsme dospěli k veršům, které představují Půlnoční volání pro sto čtyřicet čtyři tisíc. Tyto verše také označují zapečetění korouhve těch, kteří jsou vyzdviženi. Jsou to verše, které tvoří tu část knihy Daniel, jež se vztahuje k posledním dnům a která je odpečetěna, a představují Danielovo vyjádření Zjevení Ježíše Krista, jež je odpečetěno, když „čas je blízko“, těsně předtím, než se ve verši šestnáct uzavře doba milosti.

Je to Řím, kdo ustanovuje vidění, jak je znázorněno ve čtrnáctém verši jedenácté kapitoly, a proto je důležité pečlivě se na Řím podívat, když procházíme verši jedenáct až patnáct, neboť kde není „vidění, lid hyne“, a neuvěříte-li podle Izajáše, kapitoly sedmé, veršů osm a devět, „jistě neobstojíte“.

Uriah Smith se ve své knize Daniel and the Revelation nejméně čtyřikrát odvolává na prorocké pravidlo. Toto pravidlo určuje, že prorocká mocnost není v proroctví označena, dokud se nestane „spojenou“ s Božím lidem. Poprvé se jím zabývá v souvislosti s uvedením Babylóna do prorockého svědectví.

„Je zjevným výkladovým pravidlem, že lze očekávat, že národy budou v proroctví zmíněny tehdy, když se natolik spojí s Božím lidem, že jejich uvedení se stane nezbytným k tomu, aby záznamy posvátných dějin byly úplné.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Nejméně při třech dalších příležitostech se Smith zabývá tímto pravidlem a v každém z těchto tří případů poukazuje na „spolek“ Židů; v jednom odkazu však uvádí, že tento spolek byl naplněn v roce 162 př. Kr., zatímco další dva odkazy se shodují s moderními historiky, kteří určují naplnění „spolku“ Židů a Říma do roku 161 př. Kr.

„Není třeba připomínat čtenáři, že pozemské vlády nejsou do proroctví uváděny dříve, než se nějakým způsobem spojí s Božím lidem. Řím se spojil se Židy, tehdejšími Božím lidem, prostřednictvím proslulé židovské smlouvy roku 161 př. Kr. 1 Makabejská 8; Josephus, Židovské starožitnosti, kniha 12, kapitola 10, oddíl 6; Prideaux, sv. II, str. 166. Avšak sedm let předtím, totiž roku 168 př. Kr., Řím dobyl Makedonii a učinil tuto zemi součástí své říše. Řím je tedy do proroctví uveden právě tehdy, když z dobytého makedonského rohu kozla vychází k novým výbojům v jiných směrech. Prorokovi se tedy jevil, anebo o něm lze v tomto proroctví správně mluvit, jako o tom, který vychází z jednoho z rohů kozla.“ Uriah Smith, Daniel a Zjevení, 175.

Smith však také uvádí, že to bylo roku 162 př. Kr.

„Táž mocnost měla také stanout ve Svaté zemi a pohltit ji. Řím vstoupil do spojeneckého svazku s Božím lidem, Židy, roku 162 př. Kr., od kteréhož data zaujímá významné místo v prorockém kalendáři. Nad Judeou však nezískal svrchovanou moc skutečným dobytím až do roku 63 př. Kr.; a to následujícím způsobem.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 259.

A když se pak na tuto událost odvolává potřetí, znovu uvádí rok 161 př. Kr.

„Poté, co nás prorok provedl světskými událostmi říše až ke konci sedmdesáti týdnů, vrací nás ve verši 23 zpět do doby, kdy se Římané dostali do přímého spojení s Božím lidem prostřednictvím židovské smlouvy roku 161 př. Kr.; od tohoto bodu jsme pak vedeni v přímé posloupnosti událostí až ke konečnému triumfu církve a k ustanovení Božího věčného království. Židé, jsouce krutě utiskováni syrskými králi, vyslali do Říma poselstvo, aby se domáhali pomoci Římanů a vstoupili s nimi do ‚smlouvy přátelství a spojenectví‘. 1 Makabejská 8; Prideaux, II, 234; Josephus, *Židovské starožitnosti*, kniha 12, kapitola 10, oddíl 6. Římané vyslyšeli žádost Židů a udělili jim výnos, formulovaný těmito slovy:—“

„Usnesení senátu o smlouvě o pomoci a přátelství s národem Židů. Nikomu, kdo podléhá Římanům, nebude dovoleno vést válku proti národu Židů ani poskytovat pomoc těm, kdo tak činí, ať už jim posíláním obilí, lodí nebo peněz; a bude-li podniknut jakýkoli útok proti Židům, Římané jim přispějí na pomoc, nakolik budou moci; a rovněž bude-li podniknut jakýkoli útok proti Římanům, Židé jim přispějí na pomoc. A budou-li si Židé přát něco k této smlouvě o pomoci přidat nebo z ní něco odejmout, stane se tak se společným souhlasem Římanů. A jakýkoli dodatek, který takto bude učiněn, bude mít platnost.“ Toto usnesení, praví Josephus, bylo sepsáno Eupolemem, synem Janovým, a Jásonem, synem Eleazarovým, když byl Juda veleknězem národa a Šimon, jeho bratr, velitelem vojska. A to byla první smlouva, kterou Římané uzavřeli se Židy, a byla sjednána tímto způsobem.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 271.

Není mým úkolem vysvětlovat, proč Smith uvedl rok 162 př. Kr., ledaže bych předpokládal, že šlo o písarskou chybu. Mým záměrem je poukázat na důraz, který klade na to, co označuje za „zjevné pravidlo výkladu, podle něhož můžeme očekávat, že národy budou v proroctví zaznamenány tehdy, když se natolik spojí s lidem Božím, že jejich zmínka se stane nezbytnou k tomu, aby byly záznamy posvátných dějin úplné.“ Když Smith toto pravidlo zdůrazňuje, uvádí, že Řím se spojil s lidem Božím při „smlouvě“ ve verši dvacátém třetím, v roce 161 př. Kr., avšak Smith zároveň uvádí, že Řím je do prorockého vyprávění poprvé uveden v roce 200 př. Kr., tedy o třicet devět let dříve než v roce 161 př. Kr.

„Nyní je uvedena nová moc — ‚lupiči tvého lidu‘; doslova, jak praví biskup Newton, ‚ti, kteří rozbíjejí tvůj lid‘. Daleko na březích Tibery se království živilo ctižádostivými záměry a temnými úmysly. Zpočátku malé a slabé rostlo podivuhodně rychle v síle a mohutnosti, opatrně vztahovalo sem i tam své ruce, aby vyzkoušelo svou zdatnost a ověřilo sílu svého válečného ramene, až si, vědomo své moci, směle pozvedlo hlavu mezi národy země a nezdolnou rukou uchopilo kormidlo jejich záležitostí. Od té chvíle stojí jméno Říma na stránkách dějin, určeno po dlouhé věky řídit záležitosti světa a vykonávat mocný vliv mezi národy až do konce času.“

„Řím promluvil; a Sýrie i Makedonie brzy shledaly, že se podoba jejich snu začíná měnit. Římané zasáhli ve prospěch mladého egyptského krále, odhodláni ochránit jej před zkázou, kterou osnovali Antiochos a Filip. Bylo to roku 200 př. Kr. a šlo o jeden z prvních významných zásahů Římanů do záležitostí Sýrie a Egypta.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Řím je do prorockého vyprávění poprvé uveden v roce 200 př. Kr. a toto uvedení ve čtrnáctém verši je nejvýznamnějším odkazem na Řím v celé knize Daniel, neboť je to právě tento verš, který vymezuje Řím jako symbol, jenž ustanovuje vidění. Proč Smith mohl zdůrazňovat takové pravidlo prorocství, a pak uvést rok 161 př. Kr., a zároveň označit rok 200 př. Kr. za bod, v němž byla moc Říma „uvedena“, není problém, který bych si přál řešit. Mám-li nějakou otázku, kterou je třeba vyřešit, pak by to bylo, zda je pravidlo, jak je vymezil Smith, platné, či nikoli. Je-li platné, pak bych tvrdil, že čtrnáctý verš musí mít souvislost se Židy, k níž došlo před smlouvou z roku 161 př. Kr.

Rozumím tomu tak, že děj veršů třináct až patnáct označuje dějiny v posledních dnech, kdy se papežský Řím vkládá do prorockých dějin, a činí tak ve spojení se Spojenými státy, které jsou v oněch dějinách Božím lidem. Protože Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem, musí mít rok 200 př. Kr., kdy pohanský Řím vstoupil na scénu dějin, souvislost s Božím lidem v oné době. Proto souhlasím se Smithovým pravidlem, i když v roce 200 př. Kr. nenalezl žádnou přímou souvislost mezi Římem a Židy.

Verše jedenáct a dvanáct označují vítězství a následky bitvy u Rafie, k níž došlo roku 217 př. Kr., mezi Seleukovskou říší, vedenou Antiochem III. Magmem neboli „Velikým“, a Ptolemaiovským královstvím Egypta, vedeným králem Ptolemaiem IV. Filopatorem. Tato bitva se odehrála během zápasu o nadvládu nad Koilé-Sýrií (jižní Sýrií) a jižní Palestinou, územími, o něž se přely ptolemaiovské a seleukovské království. Vítězství Ptolemaia IV. Filopatora u Rafie mu na čas umožnilo udržet si kontrolu nad Koilé-Sýrií a jižní Palestinou.

Bitva u Pania, k níž došlo o sedmnáct let později, roku 200 př. Kr., známá také jako bitva u hory Panium nebo bitva u Paneas, se odehrála mezi Seleukovskou říší vedenou králem Antiochem III. a Ptolemaiovským královstvím Egypta vedeným králem Ptolemaiem V.

O třicet jedna let později, roku 167 př. Kr., začalo ve městě Modiin, malém městě ležícím v judské oblasti na území dnešního moderního Izraele, Makabejské povstání, židovská vzpoura proti pokusům Seleukovské říše potlačit židovské náboženské praktiky a vnutit helénistickou kulturu.

Dotyčná událost se týkala nechvalně proslulého řeckého seleukovského vládce Antiocha IV. Epifana, jenž židovskému obyvatelstvu vnutil přísné helénistické praktiky, včetně zákazu židovských náboženských obřadů a znesvěcení Chrámu v Jeruzalémě. Ve snaze vynutit svá nařízení vyslal Antiochos do různých měst a vesnic své zástupce, aby přiměli židovské obyvatele podřídit se jeho rozkazům.

Do Modeinu přišel jeden ze seleukovských úředníků, aby vynutil králův výnos tím, že židovským obyvatelům přikáže účastnit se pohanských obřadů a přinášet oběti řeckým bohům. Starý židovský kněz jménem Matatiáš odmítl tento rozkaz uposlechnout a zabil jak Žida, který vystoupil vpřed,

aby přinesl oběť, tak i seleukovského úředníka. Tento čin vzdoru ze strany Matatiáše a jeho rodiny znamenal počátek Makabejského povstání proti seleukovské nadvládě.

Matatiáš a jeho pět synů, včetně Judy Makabejského, uprchli do hor a zahájili partyzánskou válku proti seleukovským silám. Povstání nakonec nabylo na síle i podpoře, což vedlo k sérii vojenských vítězství nad Seleukovci.

Události v Modi'inu roku 167 př. Kr. představovaly rozhodující okamžik v židovských dějinách, neboť znamenaly počátek makabejského povstání a zápasu za náboženskou svobodu a nezávislost proti cizí nadvládě. Znovuposvěcení druhého chrámu v Jeruzalémě, které připomíná historickou událost slavenou během Chanuky, nastalo roku 164 př. Kr., tři roky před „spojenectvím“ ve verši dvacátém třetím.

Po znovudobytí Jeruzaléma a chrámu Makabejci očistili chrám od pohanských poskvrn a navrátili jej jeho náležitému náboženskému užívání. Podle tradice našli pouze jedinou nádobku posvěceného oleje, dostačující k rozsvícení menorj jen na jeden den. Ve skutečnosti však neexistuje žádné současné historické svědectví o této události a teprve v šestém století se tato židovská báje objevuje v literatuře. Sestra Whiteová srovnává odpadlou židovskou církev s církví katolickou a zvláště zdůrazňuje, že obě církve zakládají náboženství na lidských zvycích a tradicích. Stejně jako v případě mnoha různých vykonstruovaných zázraků v dějinách papežské církve nemá ani báje o oleji na jeden den, který vydržel osm dní, žádné historické svědectví.

Desátý verš jedenácté kapitoly knihy Daniel označuje první bitvu ze tří bitev čtyřicátého verše, které jsem již dříve určil jako tři bitvy studené války, a také jako tři zástupné války. Jedna sestra zpochybnila, že ukrajinskou válku, která je druhou z těchto tří válek, označuji za studenou válku, neboť, jak správně poukázala, došlo k hojnému umírání a ničení. To, co jsem v předchozích článcích označoval jako tři bitvy „studené války“, bylo takto vymezeno proto, aby byl zdůrazněn rozdíl mezi těmito třemi bitvami a třemi světovými válkami, k nimž dochází během dějin zemské šelmy ze Zjevení třinácté kapitoly. Tyto tři války jsou zástupnými válkami a byly takto také vymezeny.

Od tohoto okamžiku hodlám v těchto článcích označovat tyto tři bitvy jako „tři bitvy čtyřicátého verše“ neboli zástupné války, aby se odstranil rozpor spočívající v tom, že je horká válka označována jako studená válka. Podle mé definice tři bitvy čtyřicátého verše nezahrnují bitvu roku 1798, která je součástí čtyřicátého verše, nýbrž pouze tři bitvy od času konce v roce 1989 až po nedělní zákon čtyřicátého prvního verše. Tyto tři bitvy jsou přesněji označitelné jako zástupné války, které jsou vedeny v rámci válečného konfliktu mezi králem severu a králem jihu, jenž v dějinách čtyřicátého verše představuje konflikt mezi katolicismem (králem severu) a komunismem (králem jihu).

První z těchto tří bitev označuje vítězství katolicismu nad komunismem v roce 1989, když se papežství spojilo se svou zástupnou armádou, představovanou Spojenými státy, aby v roce 1989 smetlo Sovětský svaz, ačkoli Rusko, hlava (či „pevnost“), zůstalo stát. Současná ukrajinská válka je opět střetem mezi katolicismem a komunismem; papežství v ní používá ukrajinskou vládu jako svého zástupce proti Rusku spolu s podporou předchozí zástupné mocnosti papežství, Spojených

států, včetně zbytku globalistického západního světa. Tato válka je znázorněna v jedenáctém a dvanáctém verši a ukazuje, že komunismus (Rusko) zvítězí nad katolicismem.

Třetí z těchto tří zástupných bitev je ve verši patnáctém představena jako bitva u Pania. Tato bitva se odehrála mezi Ptolemaiovským královstvím (králem jihu) a Seleukovským královstvím (králem severu). V této bitvě je zástupnou armádou katolicismu opět Spojené státy.

V první bitvě v roce 1989 byla zástupná armáda republikánského rohu Spojených států použita papežstvím k tomu, aby svrhla politickou strukturu Sovětského svazu, zatímco jeho hlavu (Rusko) ponechala nedotčenou. Ve druhé bitvě, kterou je ukrajinská válka, je zástupná armáda nacistů poražena Ruskem. Ve třetí bitvě Spojené státy, zástupná armáda papežství, opět porázejí krále jihu.

Tyto tři bitvy nesou pečeť „Pravdy“, přičemž první i poslední bitva jsou vedeny vítěznou zástupnou armádou Spojených států. V první bitvě zůstala hlava krále jihu neporušena a ve třetí bitvě se zástupná armáda Spojených států stává hlavou krále jihu. Druhá zástupná armáda byla ve druhé světové válce také zástupnou armádou papežství. V obou případech byla a bude zástupná armáda nacismu poražena. Papežství zcela podmaňuje všechny své nepřátele před veršem šestnáct, když je dovršena trojnásobná unie.

„Ptolemaios [Putin] postrádal prozíravost, aby své vítězství dobře využil. Kdyby byl na svůj úspěch navázal, byl by se pravděpodobně stal pánem celého Antiochova království; avšak spokojen s tím, že pronese jen několik výhrůžek a několik hrozeb, uzavřel mír, aby se mohl oddat nerušenému a nekontrolovanému hovění svým zvířeckým vášním. Tak, když přemohl své nepřátele, byl přemožen svými neřestmi a, zapomenuv na velké jméno, které si mohl zjednat, trávil svůj čas v hodování a chlípnosti.“

„Jeho srdce se povýšilo pro jeho úspěch, avšak ten ho zdaleka neposílil; neboť nečestné užití, jež z něho učinil, přimělo jeho vlastní poddané, aby se proti němu vzbouřili.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Druhým svědectvím o tom, že Putinovo vítězství znamená jeho konec, je judský král Uziáš z jižního království, jehož srdce se rovněž povýšilo pro jeho vojenská vítězství a který se poté, stejně jako Ptolemaios, snažil vykonávat práci kněží ve svatyni; byl pak postižen malomocenstvím a ihned zbaven moci. Putinovo vítězství ve válce na Ukrajině označuje počátek jeho konce jakožto krále jihu (krále ateismu). Jeho konec byl předobrazem počátkem prorockého krále jihu ve čtyřicátém verši (Francie), jenž označoval revoluci, která svrhla vedení, jak se to stalo u Ptolemaia. Putinův konec byl rovněž znázorněn koncem Sovětského svazu, kdy vůdce (Gorbačov) rozpustil Sovětský svaz a ihned přijal místo u Organizace spojených národů, tohoto globalistického symbolu ateismu posledních dnů, krále jihu. Po Putinově vítězství na Ukrajině je rovněž předobrazem Napoleonem u Waterloo a vyhnáním, které následovalo; a také králem Uziášem, s jeho malomocenstvím a vyhnáním, které následovalo, stejně jako opileckým koncem Ptolemaia a koncem Sovětského svazu v roce 1989.

Bitva u Pania se odehrála roku 200 př. Kr. a právě v tom roce Řím otevřeně zasahuje do dějin. Jeho vstup do prorockého vyprávění předchází dobytí Jeruzaléma, znázorněnému v šestnáctém verši a naplněnému roku 63 př. Kr., v době, kdy prohlašoval, že je ochráncem dětského krále v Egyptě. Ve

třetí bitvě čtyřicátého verše, zahrnující krále severu a jihu, se papežství znovu vloží do dějin a bude předstírat, že je ochráncem Ruska. V témž čase Seleukos, v předobrazu, porazil Ptolemaia v bitvě u Pania, čímž je určeno, že Spojené státy, zástupná armáda papežství v první a poslední bitvě čtyřicátého verše, porazí „Egypt“ (krále jihu).

V roce 200 př. Kr. symbolicky nalézáme papežství, když nevěstka z Týru začíná zpívat své písně smilstva v předstihu před trojnásobným spojením při nedělním zákoně ve verši šestnáctém. Zároveň Spojené státy převládnu nad Organizací spojených národů, a tím si zajistí své postavení jako přední král z deseti králů. Veškeré dynamiky trojnásobného spojení, které jsou dovršeny při nedělním zákoně, jsou ustáleny před veršem šestnáctým.

Politická struktura moci draka, jak ji představuje Organizace spojených národů, podle šestnáctého verše souhlasí s tím, že předá svou politickou strukturu šelmě, avšak dříve, než tak učiní, papežství podrobí náboženství draka. Pohanství musí být opět odstraněno. Protestantismus byl odstraněn v letech Reaganovy vlády, v první bitvě čtyřicátého verše, a v době posledního republikánského prezidenta bude také náboženství draka podrobeno náboženství katolicismu, jako tomu bylo v roce 508. Proces odstraňování veškerého náboženského odporu vůči tomu, aby bylo papežství dosazeno na trůn, začal v letech Reaganovy vlády a končí v letech Trumpovy vlády. Odpor odpadlého protestantismu proti katolicismu byl odstraněn v první bitvě čtyřicátého verše a odpor spiritismu bude odstraněn v poslední bitvě čtyřicátého verše.

Ve stejném složitém prolnutí lidských událostí se odpadlé protestantství musí ustanovit jako náboženská a politická autorita nad deseti králi ze sedmnácté kapitoly Zjevení. Bitva u Pania tak označuje okamžik, kdy Spojené státy převládnu nad Organizací spojených národů, těsně před nedělním zákonem verše šestnáct.

Je ustáleným pravidlem prorockví, že drak, šelma a falešný prorok mají každý své vlastní zvláštní prorocké charakteristiky. Jednou z těchto prorockých charakteristik je, že šelma (katolicismus) je prorocky vždy umístěna ve městě Římě. Falešný prorok je prorocky vždy umístěn ve Spojených státech. Avšak u draka je charakteristikou jeho prorockého umístění to, že se stále přesouvá. Drak započal v nebi, poté přišel do zahrady Eden a nakonec je drak umístěn v Egyptě.

Promluv a rei: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, jsem proti tobě, faraone, králi egyptský, veliký draku, který leží uprostřed svých řek a říká: Moje řeka je má vlastní a já jsem ji učinil sám sobě. Ezechiel 29,3.

Prorocké umístění draka se přesouvá. V době Janově bylo sídlo draka, které představuje jeho trůn, označeno za to, že je v Pergamu.

A andělu církve v Pergamu napiš: Toto praví ten, který má ostrý dvousečný meč: Znam tvé skutky i místo, kde přebýváš, tam, kde je trůn satanův; a pevně se držíš mého jména a nezapřel jsi mou víru ani ve dnech, kdy Antipas, můj věrný mučedník, byl mezi vámi usmrcen, tam, kde přebývá satan. Zjevení 2,12.13.

Praxí pohanského Říma bylo přivádět všechna pohanská božstva, s nimiž přišli do styku, zpět do města Říma a představovat je v chrámu Pantheonu. Proto Daniel zaznamenává, že „místo jeho

svatyně bylo svrženo“. Místem svatyně pohanského Říma bylo město Řím, které bylo Konstantinem roku 330 svrženo, avšak svatyní, která byla „v“ Římě, byl chrám Pantheonu; Pan-Theon znamená „chrám všech bohů“. Římané přenesli sídlo satanovo z Pergama do chrámu Pantheonu. Sestra Whiteová nás informuje, že pohanský Řím je drak.

„Tak tedy, ačkoli drak představuje především satana, je v druhotném smyslu symbolem pohanského Říma.“ Velké drama věků, 439.

Pohanský Řím se rozdělil na deset národů a Francie se stala králem jihu, když během Francouzské revoluce zavedla egyptský ateismus. Do roku 1917 se drak přesunul z Francie do Ruska. Verš deset představuje rok 1989 a verše jedenáct a dvanáct představují bitvy „pohraničí“ (Rafie a Ukrajiny), zatímco bitva u Pania představuje třetí krok, který papežství uskutečňuje, když si ve verši šestnáct zajišťuje trojí sjednocení. Představuje skryté dějiny verše čtyřicet.

V příštím článku budeme v této studii pokračovat.

Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy [Panium], ptal se svých učedníků: Za koho lidé pokládají mne, Syna člověka? Oni řekli: Jedni praví, že jsi Jan Křtitel; druzí Eliáš; jiní Jeremiáš nebo jeden z proroků. Řekl jim: A za koho mne pokládáte vy? Šimon Petr odpověděl: Ty jsi Kristus, Syn Boha živého. Ježíš mu odpověděl: Blaze tobě, Šimone Barjona, neboť ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Tobě dám klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi. Tehdy přikázal svým učedníkům, aby nikomu neříkali, že on je Ježíš Kristus. Od té doby začal Ježíš svým učedníkům ukazovat, že musí jít do Jeruzaléma, mnoho vytrpět od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vstát z mrtvých. Matouš 16:13–21.